

РЕШЕНИЕ

№ 15179

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2984** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Б. О. П., [дата на раждане], гражданка на Федерална република Н., национален идентификационен номер 47292347357, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.7, чрез адв. И. Й., срещу Отказ рег. № LOS26000124V от 19.02.2026 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Н..

Жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че към заявлението е приложила всички изискуеми документи и надлежно е обосновала целта на пребиваването – посещение при колега и близък приятел, който има разрешено пребиваване в България. Навежда доводи за дискриминация и расизъм. Поддържа, че има двупосочен билет и намерението ѝ е да се завърне в Н.. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Катар - МВнР, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че чуждата гражданка е подала заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено

място], Н., като за основание е посочила: посещение при роднина или приятел. Като канещо лице е посочен А. Плоденко и място на пребиваване в България – [населено място], област Д., местност „Липата“ 12, ап.11. Приложена е покана-декларация рег. № 538800-166 от 19.01.2026 г. по описа на група „Миграция“ на ОДМВР Д., с нотариална заверка на подписа на А. Плоденко – гражданин на Л., който е декларирал адрес на пребиваване в [населено място], област Д., местност „Липата“ 12, ап.11. Канещото лице е декларирало, че посоченият имот към момента на поканата се обитава от него, съпругата му и двете им деца – жилище с площ от 162 кв.м., състоящо се от 5 стаи. Поканата е на бланка, която съдържа текст, че канещото лице поема всички разходи за пребиваване на чуждия гражданин в Република България съгласно чл.45 от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени: Медицинска застраховка, двупосочен самолетен билет – А.- В., В.-А., национален паспорт на нигерийската гражданка, доказателства за притежавана банкова сметка на името на Б. О. П..

Постановен е оспореният Отказ LOS26000124V от 19.02.2026 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Федерална република Н..

Отказът е съобщен на 19.02.2026 г., поради което жалбата от 04.03.2026 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, в съответствие с чл.34, т.1 и 2 от Визовия кодекс и чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ, са оправомощени консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 4 от 10.01.2025 г. на Посланика на Република България в Посолството в [населено място], Н. на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР) Л. Р. П. - в качеството му на Завеждащ консулска служба (З.) и МОЛ в Посолството, е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец – за уведомление и обосновка на отказ за издаване, анулиране или отмяна на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от Л. Р. П. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.14, ал.1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да се издаде на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен

период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът:

1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл.21, пар.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл.21, пар.7 от Визовия кодекс). При разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи (чл.21, пар.8 от Визовия кодекс).

Идентични основания за отказ са уредени в чл.32 от Визовия кодекс. По силата на чл.32, пар.1, б. „а“, т. ii от Визовия кодекс визата се отказва на кандидат, който не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл.32, пар.1, б. „б“ от Визовия кодекс издаването на виза се отказва, ако са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства.

Разпоредбата на чл.34, ал.1 от НУРИВОВР урежда основание за отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от Визовия кодекс, като отказът се съставя на формуляр в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

В случая, отказът е издаден на Стандартен формуляр – Приложение VI към чл.32, ал.2 от Визовия кодекс, който предвижда, че кандидатът се уведомява за решението за отказ и за мотивите, на които се основава, чрез стандартния формуляр, съдържащ се в приложение VI. Стандартният формуляр съдържа в 17 точки основания за отказ, като в случая са отбелязани тези по т.2, т.10 и т.13 – целта и условията на планирания престой не са обосновани (т.2), предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна (т.10) и има основателни съмнения за „намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичане на визата“ (т.13). В допълнителните бележки на формуляра е посочено – отказ въз основа на т.2, т.10 и т.13 от Приложение VI на Визовия кодекс със следните фактически мотиви – цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна и апликантът има намерение в срок и

по определен ред да напусне територията на държавите-членки. Неубедително интервю. Миграционен риск.

Посочените основания за отказ по т.2 и т.10 от Формуляра са твърде общо формулирани (целта и условията на престоя не са обосновани, предоставената информация за тях не е надеждна) и безспорно се нуждаят от излагане на допълнителни фактически мотиви – както с оглед съдебния контрол за законосъобразност, така и с оглед правото на защита на засегнатото лице. В случая, такива фактически мотиви са изложени, но същите по идентичен начин са твърде общи и лишени от конкретика. Сочи се, че е направен анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, но не са цитирани конкретни документи и установените с тях конкретни факти, които да са указание, че „целта на посещението не е действителна“ или, че не е заявена „по убедителен начин“. В административната преписка липсват данни за проведено интервю или за изискани от апликанта допълнителни документи съгласно чл.21, пар.8 от Визовия кодекс, поради което остава неясно посоченото в отказа „неубедително интервю“. В административната преписка липсват каквито и да било събрани от компетентния административен орган – 3. в Посолството в [населено място], Н., доказателства, извън приложените към заявлението. Независимо, че е цитиран „анализ на документи“, реално такъв анализ не е обективиран в отказа поради непосочването в него на конкретни документи и на изведени от съдържанието им конкретни фактически изводи. Тези съображения са относими и към намереното основание за отказ по т.13 от Формуляра, допълнено с идентични фактически мотиви – документите не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна, както и, че апликантът има намерение в срок и по определен ред да напусне територията на държавите-членки. При приложен двупосочен самолетен билет, не става ясно от къде е изведен този фактически извод, аналогичен с изискването по чл.32, пар.1, б. „б“ от Визовия кодекс – наличие на основателни съмнения относно намерението на кандидата да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата.

Безспорно, органът се е позовал на обстоятелства, които представляват легално основание по чл.14 от ЗЧРБ, чл.21 и чл.32 от Визовия кодекс да се откаже исканата виза, но по силата на чл.170, ал.1 от АПК същият носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В случая, доказателства в подкрепа на цитираните фактически основания не са посочени в оспорения отказ, нито са приложени в административната преписка.

Вярно е, че разпоредбите на чл.17, ал.2-4 от НУРИВОВР уреждат изисквания за представяне на допълнителни документи към поканата-декларация на канещото лице, каквито не се съдържат в административната преписка. Липсата на документи за имотно състояние или удостоверение за доходи на канещото лице действително би могла да бламира целта на заявения престой, но в конкретния случай подобни обстоятелства (липса на конкретни документи) не са посочени в отказа. Недопустимо е съдът да извежда по подразбиране волята на административния орган и да осъществява контрол за законосъобразност на фактически основания, които не са посочени в оспорения акт.

По изложените съображения съдът приема, че съдържанието на оспорения отказ не съответства на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, доколкото мотивите са твърде общи, неконкретизирани, без посочване на конкретни документи или установени въз основа на тях факти, които да бъдат предмет на съдебен контрол за законосъобразност. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както

обосновано е посочено в жалбата. Съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“. При липса на доказателства в подкрепа на изложените от органа основания за отказ, административният орган не се е справил с доказателствената си тежест по чл.170, ал.1 от АПК, което обуславя и материална незаконосъобразност на акта, вкл. поради недоказаност на намерените от органа основания за отказ. Налице са самостоятелни отменителни основания по чл.146, т.2-4 от АПК.

В този смисъл са: Решение № 14270 от 17.11.2020 г. по адм. д. № 5770/2020 г., IV отд. на ВАС и Решение № 15199 от 09.12.2020 г. по адм. д. № 1982/2020 г., IV отд. на ВАС.

По изложените съображения е дължима отмяна на акта на основание чл.172, ал.2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл.173, ал.2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдат сторените разноси за държавна такса в размер на 5.11 евро. Не са ангажирани доказателства за договорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение, поради което разноси за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. О. П., [дата на раждане] , гражданка на Федерална република Н., национален идентификационен номер 47292347357, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.7, чрез адв. И. Й., Отказ рег. № LOS26000124V от 19.02.2026 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Н.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявлението на Б. О. П., [дата на раждане] , гражданка на Федерална република Н., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Б. О. П., [дата на раждане] , гражданка на Федерална република Н., национален идентификационен номер 47292347357, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.7, чрез адв. И. Й., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноси за държавна такса в размер на 5.11 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: